

eller anden lignende Brug, fremdeles blive henliggende til dette Brug, har man anseet det hensigtsmæssigt at fastsætte, at saadanne Strækninger kunne undtages fra den Anvendelse, hvortil Udmærksjorderne ved Loven ere bestemte, saafremt Bestemmelse herom tages i Vedtægten.

Under de Forhandlinger, der, som ovenfor bemærket, have fundet Sted mellem 2de af Ministeriet udnævnte Mænd og Delegerede fra Sognene angaaende Principerne i nærværende Lovudkast, er det lykkedes at opnaae Enighed om det væsentlige Indhold af de eventuelle Vedtægter for de 12 Sogne, som have erklæret sig for Loven. De Delegerede for Difter Sogn, som isvrigt ikke have troet at kunne gaae ind paa Loven, have dog, for det Tilfælde at nærværende Udkast maatte emanere som Lov, vedtaget de fornødne Bestemmelser til dens Gjenemførelse i Sognet. Det er saaledes kun 2 Sogne, for hvilke Udkast til Vedtægter ikke Hayes, men det kan ikke antages at ville frembyde Banfelighed ogsaa for disse Sognes Vedkommende at opnaae Enighed om Indholdet af Vedtægterne, naar først Loven er emaneret og saaledes Hovedprinciperne for Udmærksjordernes Anvendelse, mod hvilke Modstanden i disse Sogne navnlig har været rettet, ere slaaede fast.

ad § 3.

Da Hartkornseierne, som ovenfor bemærket, have erholdt deres Anparter af Udmærksjorderne udlagte ved lovformelige Udskiftninger og saaledes med Grund have anseet sig beføjede til at disponere over samme, synes Billighed i høi Grad at tale for, at de af dem foretagne Dispositioner respekteres, dog at de selvfølgelig maae være pligtige til at godtgjøre Communens Række de oppebaarne Kjøbesummer eller Indfæstninger. Det vil imidlertid heraf kunne blive Følgen, at Communen kan komme til at lide Tab, naar den paagældende Hartkornseier er ude af Stand til at fyldestgjøre Communens Fordring paa ham, men denne Ulempe synes langt at maatte foretrækkes for de Forviklinger, som uundgaelig vilde opstaae, saafremt slike Dispositioner skulde kunne omstødes.

Det vil nærmere i Vedtægten kunne fast-

sættes, hvorledes der bliver at forholde med Kjøbesummernes eller Indfæstningernes Tilbagebetaling, navnlig hvorvidt den kan skee ved Udstedelse af Panteobligationer med betryggende Sikkerhed.

ad § 4.

De ved den foregaaende § anførte Grunde tale ligeledes for, at den Hartkornseier, der har anvendt Bekostninger paa en ham ved Udskiftningen tillagt Lod, selv kommer til at nyde Godt af de derved opnaaede Forbedringer, hvilket synes naturligt at kunne skee ved at tilstaae ham Forskjøbsret til Lodden mod at betale dens Værdi i raar Tilstand. Saafremt han ikke vil overtage Lodden paa de fastsatte Bilkraar, vil der være at udbetale ham Godtgjørelse for de anvendte Bekostninger efter Taxation, hvilken Godtgjørelse imidlertid, da Indtægterne af Sognets Udmærksjorder ikke kunne forudsættes at kunne tilstrække til strax at udbetale deslige Godtgjørelser, i saa Fald bliver at udrede efterhaanden ved aarlige Afbetalinger.

ad § 5.

De i nærværende § fastsatte Regler for Udførselen af de i Loven omhandlede Taxationer ere i det Væsentlige overensstemmende med Bestemmelserne i Loven af 4 Juli 1850 for Jordboniteringer, med hvilke disse Taxationer ere nær beslægtede, idet man derhos ved Bestemmelserne om, at de udnævnte Taxationsmænd ikke maae udføre Taxationer i det Sogn, hvori de have Bopæl og ikke være beslægtede eller besvogrede i de anførte Grader med den Hartkornseier, hvis Jorder skulle tageres, har søgt saavidt muligt at tilveiebringe Garanti for Taxationernes Upartifshed.

ad § 6.

Da Ordningen af de heromhandlede Forhold er af væsentlig Interesse for det Offentlige og det derhos er meget ønskeligt, at Omkostningerne derved blive saa ringe som muligt, synes der Anledning til at tillade at benytte ustemplet Papiir til de Arvefæstestjoder, som udstedes i Genhold til Loven.